

Fàstic

La cua és d'homes parats, homes que la societat considera «vells» i no troben feina enlloc

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/lilibres>), com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>).

Il·lustració: **Cristina Losantos**

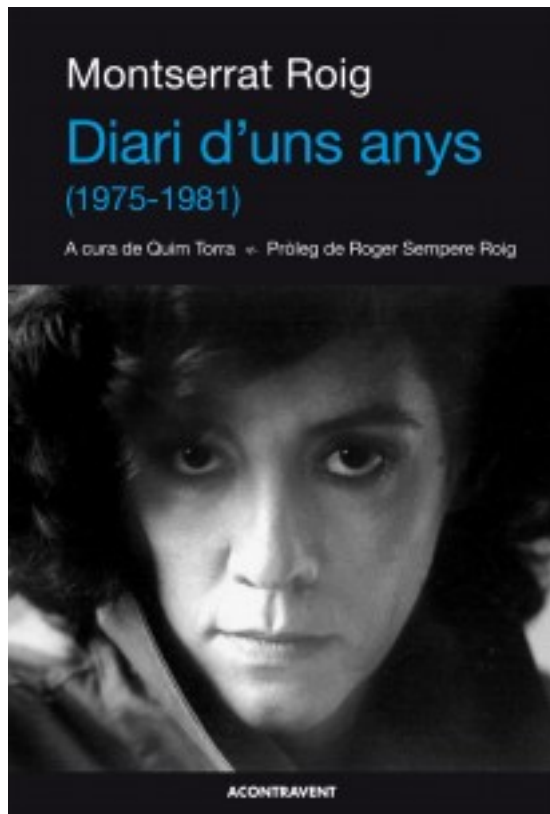
Cada dia, davant de les Hermanitas de los Pobres, hi ha una llarga cua d'homes. Tenen el posat silenciós i un cert aire de cansat. Parlen poc entre ells. Són de totes les edats, potser la majoria passen de la quarantena. Durant uns dies em vaig preguntar què hi feia, aquesta cua d'homes. Em va sorprendre, sobretot, el seu encongiment, el seu silenci. Per fi m'hi vaig acostar: un home d'uns cinquanta anys, de pell blanca i ulls astorats, amb prou feines va contestar quan els vaig dir que què hi feien, a la cua. Al seu costat, un noi jove em mirava amb els ulls perduts. Va acostar-se'n un de prim i de cabells bruns i em va dir que cada matí es troben sota les finestres enreixades del convent i, pacientment, esperen que la porta s'obri: ?Surt una monja i ens dóna un bocadillo.? ?Tenim gana i hem de menjar, som persones, no??. va afegir l'home de la pell blanca. El seu posat era digne, sorrut, gairebé agressiu.

La cua és d'homes parats, d'homes que la societat ja considera ?vells? i ja no troben feina enlloc, d'homes joves que han tingut algun accident de treball i no poden fer grans esforços, d'altres que els deuen mesos de subsidi d'atur. L'home prim i de cabells bruns fou acomiadat del cos de guàrdies municipals d'un poble perquè, un dia, sense saber-ho, va posar una multa a un governador civil. Em va ensenyar una fotografia: ell mateix, més gras i somrient, vestit de guàrdia civil.

Els homes havien trencat el silenci i, tot formant corrua, m'explicaven el seu cas. Tot d'una s'obrí la porta del convent i una monja escardalenca i esquitlladissa començà a repartir, molt de pressa, un entrepà embolicat amb un diari a cada un dels homes de la cua. L'escena fou molt ràpida i la monja va desaparèixer en un no dir res. Els homes, mig avergonyits, anaren desfilant mentre agafaven, d'una esgarrapada, l'almoina. S'esmunyiren per totes bandes i aviat quedà la vorera pelada. L'home vell se n'anà arrossegant els peus. Tenia uns ulls molt tristos.

Aquesta escena podria semblar la d'un *roman* naturalista tipus Émile Zola. Ho sento: ha passat a la nostra Barcelona de 1976. En dono fe. I de vegades, la veritat, sento un enorme fàstic de viure en aquest país.

(*Mundo Diario*, 30-7-1976)

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/lilibres>) .